

- a Közszolgálati Törvényszék rendeljen ki szakértőt;
- a Közszolgálati Törvényszék kötelezze az alperest a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Keresetének alátámasztására az alperes nyolc jogalapra hivatkozik.

Első jogalapjában a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy az belekeverte őt az ún. Berthelot-ügy kellős közepébe, és úgy tekintett a felperesre, mint ennek az ügynek a fő felbujtójára, noha a felperes álláspontja szerint az összes ilyen vád hamis, és a legcsekélyebb bizonyíték sem létezik, amely ezeket a felperes elleni vádakokat megalapozhatná. Ezzel a Bizottság a felperes szerint nem teljesítette gondoskodási és gondos ügyintézési kötelezettségét, és visszaélt a felperes jogos bizalmával.

Második jogalapjában a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy az a Berthelot-ügyhöz kapcsolódó – a felperes szerint nem pártatlanul lefolytatott – közigazgatási vizsgálatok összes emberi és intézményi mulasztásával súlyosan megsértette a védelemhez való jogát.

Harmadik jogalapjában a felperes az információk bizalmas kezelése kötelezettségének megsértésére hivatkozik, amely álláspontja szerint azzal valósult meg, hogy a 2000. év folyamán a Bizottság újságíróknak engedélyezte az OLAF helyiségeibe való belépést és azt, hogy ott a felperessel kapcsolatos bizalmas iratokat megismerjenek, és közülük néhányat egy televízióadásban bemutassanak.

Negyedik jogalapjában a felperes a Bizottságnak a felperes joghatóság alóli mentességét felfüggesztő határozatát kifogásolja.

Ötödik jogalapjában a felperes azt rója fel a Bizottságnak, hogy a Kutatási és Technológiafejlesztési Főigazgatóság főtanácsadói beosztásába nem szolgálati érdekből vagy az intézmény mobilitási politikája alapján, hanem bűjtött fegyelmi szankcióként helyezte át.

Hatodik jogalapjában, amely a betegsége foglalkozási eredetének elismerésével kapcsolatos eljárásra vonatkozik, a felperes vitatja a Bizottságnak azokat a határozatait, amelyekkel az eleve kizárta a munkahelyi baleset lehetőségét és ügyének iratait átküldte a Bizottság Vizsgálati és Fegyelmi Hivatalához (IDOC) azzal, hogy az folytasson közigazgatási vizsgálatot a felperes betegsége eredetének meghatározására.

Hetedik jogalapjában a felperes a személyzeti szabályzat 73. és 78. cikkében szabályozott eljárások egymástól való függetlenségére hivatkozik, és vitatja a Bizottság rokkantsági bizottságának

azt a határozatát, hogy a személyzeti szabályzat 78. cikkének (5) bekezdése alapján indított eljárást felfüggesztette mindaddig, amíg a személyzeti szabályzat 73. cikke alapján nem hoztak határozatot.

Nyolcadik jogalapjában a felperes bírálja azt a tényt, hogy ellene fegyelmi eljárásokat indítottak és folytatnak, noha az ezen eljárások alapjául szolgáló tényeket az ellene folyó büntetőeljárásban a belga igazságszolgáltatás aaptalannak nyilvánította.

A felperes arra a következtetésre jut, hogy a Bizottság fenti kötelezettségzegéseiből ered ideges depressziója, amelynek következtében idő előtt be kellett fejeznie tisztviselői pályafutását. Álláspontja szerint ez a körülmény neki, valamint családjának vagyoni és nem vagyoni kárt okozott.

2006. augusztus 15-én benyújtott kereset – Adelaida Lopez Teruel kontra Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (OHIM)

(F-97/06. sz. ügy)

(2006/C 237/42)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: Adelaida Lopez Teruel (El Casal, Spanyolország) (képviselők: G. Vandersanden, L. Levi és C. Ronzi ügyvédek)

Alperes: Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (OHIM)

Kereseti kérelmek

- A Közszolgálati Törvényszék semmisítse meg a 2005. október 6-i határozatot, amellyel a kinevezésre jogosult hatóság elutasította a felperes rokkantsági bizottságnak a személyzeti szabályzat 78. cikkének megfelelően történő összehívása iránti kérelmét;
- a Közszolgálati Törvényszék szükség szerint semmisítse meg a kinevezésre jogosult hatóság 2006. május 5-i, a felperes 2006. január 6-án benyújtott panaszát elutasító határozatát;
- a Közszolgálati Törvényszék az alperest kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A felperes, az OHIM tisztviselője 2005. június 8-án kérelmet intézett az adminisztrációhoz, hogy hívjanak össze rokkantsági bizottságot a személyzeti szabályzat 78. cikke szerinti rokkantság fennállásának vizsgálatára. A kinevezésre jogosult hatóság e bizottság összehívását megtagadta, előadva egyrészt, hogy a kinevezésre jogosult hatóságot e tekintetben a személyzeti szabályzat 59. cikkének (4) bekezdése alapján diszkrecionális jog illeti meg, másrészt hogy a felperes hivatkozta betegség nem képezheti rokkantsági eljárás tárgyát, mivel annak ügyében már választottbírósi eljárás folyt.

Keresetében a felperes három jogalapot ad elő, melyek közül az első a személyzeti szabályzat 78. cikkének megsértésén alapul és két részből áll. Az elsőben arra hivatkozik, hogy az érintett tisztviselő a kinevezésre jogosult hatóságtól függetlenül is jogosult a rokkantsági bizottsághoz fordulni, mivel a személyzeti szabályzat 78. és 59. cikkének különböző a célja, és eltérő

helyzeteket szabályoznak. A második részben nyilvánvaló mérlegelési hiba elkövetését és hatáskörtúllépést ró az OHIM terhére, mivel az az orvosszakértők álláspontját a sajátjával helyettesítette.

A második jogalap a gondoskodási kötelezettség és a gondos ügyintézés elvének megsértésén alapul. Közelebbről az OHIM hibásan mérte fel az érintett érdekek egyensúlyát, és egyáltalán nem vette figyelembe a felperes egészségi állapotának rendkívüli törekenységét.

A harmadik jogalap a hátrányos megkülönböztetés tilalmán és az egyenlő bánásmód elvén alapul. A felperes szerint a Közösségek minden más tisztviselője jogosult a rokkantsági bizottság általi vizsgálatra, csak az OHIM tisztviselői nem. A személyzeti szabályzat 78. cikkének OHIM által vallott értelmezése a közösségi közszolgálat Amszterdami Szerződés 9. cikkének (3) bekezdésében kimondott egységének töréséhez vezet.